

Камтък

Трейси Улф

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Crush*

Copyright © 2020 by Tracy Wolff.

First published in the United States under the title CRUSH: Crave series #2.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2638-8

*На Елизабет Пелетие и Емили Силван Ким –
двете най-забележителни жени в целия бизнес.
Не бих се впуснала в това приключение с когото
и да било друго освен с вас!*

Така си се събудих

Да бъдеш единственото човешко същество в училище, пълно със свръхестествени създания, беше доста рисковано и в най-добрия случай. В най-лошия беше като да си последната плюшена играчка, останала в кошара, пълна с побеснели кучета.

А обикновено... е, обикновено беше доста готино, откровено казано.

Но днес *определено* не беше обикновен ден.

Не знаех защо, но всичко ми се струваше някак различно, докато вървах по коридора към класната стая по британска литература, стиснала презрамката на раницата си в ръка така, сякаш беше спасително въже.

Може би се дължеше на факта, че замръзвах – цялото ми тяло трепереше от студ, който сякаш се беше просмукал в костите ми.

Може би се дължеше на факта, че ръката, с която стисках презрамката, беше цялата осеяна със синини и ме болеше така, сякаш се бях сбила с някоя стена – и без съмнение бях загубила.

А може и да се дължеше на факта, че всички, ама наистина *всички*, ме зяпаха – и то по начин, който ме навеждаше на мисълта, че няма смисъл да се надявам на „най-добрия случай“.

Но какво ли се изненадвах?

Уж трябваше вече да съм свикнала с вперените погледи на

околните – неизбежна част от ежедневието, откакто станах гадже на принца на вампирите. Но не бях свикнала. И със сигурност не ми беше все едно, че всички вампири, вещици, дракони и вълкоморфи се спираха да ме огледат, зяпнали с уста още по-широко от всякога.

Никак не им отиваше, ако трябваше да бъде честна. И... хайде де! Не трябваше ли аз да съм онази, която да е стъписана? Те са знаели от самото начало, че хората съществуват. А аз бях разбрала, че всички чудовища от приказките са съвсем истински, едва преди седмица. И бях споделяла с тях стаята си в общежитието, класната стая... както и няколко целувки. Не трябваше ли аз да бъде онази, която да обикаля, раззинала уста от учудване насреща им?

– Грейс?

Разпознах гласа и се обърнах зарадвана, но видях, че Мекхи ме гледа опулено, а обикновено топлият нюанс на кафявата му кожа е станал пепелявосив.

– А, ето къде си бил – усмихнах му се все пак аз. – Започвах да си мисля, че днес ще ми се наложи да чета репликите си в „Хамлет“ сама.

– „Хамлет“? – попита той с дрезгав глас и извади телефона си от предния джоб на дънките с несигурни движения.

– Да, „Хамлет“. Пиесата, която четем в часовете по британска литература, откакто пристигнах тук – напомних му аз и се размърдах леко, обзета от внезапно безпокойство, докато той продължаваше да ме гледа така, сякаш беше видял призрак... или по-лошо. Поведение, което въобще не му беше присъщо. – Днес ще четем следващата сцена по роли, не помниш ли?

– Няма да че... – започна той, но млъкна посред думата, защото палците му се задвижиха светкавично по клавиатурата.

Изглеждаше така, сякаш пишеше най-важното съобщение в живота си.

– Добре ли си? – попитах и направих крачка към него. – Не ми изглеждаш във форма.

– Аз ли не изглеждам във форма? – излая той някакво подобие на смях и прокара треперещите си пръсти през дългите си, тъмни кичури. – Грейс, ти...

– Госпожице Фостър?

Мекхи млъкна, когато непознатият глас направо отекна в коридора.

– Добре ли сте?

Стрелнах Мекхи с поглед, сякаш да попитам: „Какво, по дяволите, става?“, и двамата се обърнахме. Господин Бадар, преподавателят по лунна астрономия, крачеше към нас по коридора.

– Добре съм – отвърнах стъписана. – Просто се опитвам да стигна до класната стая, преди да е бил звънецът.

Примигнах, вдигнала поглед към него, когато той се закова пред нас. Изглеждаше доста по-разтревожен, отколкото беше необходимо за такъв тривиален разговор. Особено след като просто стоях и си говорех с приятел.

– Трябва да отидем при чичо ти – заговори ми на „ти“ той, стисна ме за лакътя и се опита да ме обърне обратно в посоката, от която току-що бях дошла.

В гласа му не се долавяше заплаха, а по-скоро молба, която ме накара да го последвам без възражения по дългия коридор със стреловидни арки. Впечатление ми направи и фактът, че обикновено невъзмутимият Мекхи едва не се затича от желание да се махне от пътя ни.

Но с всяка следваща стъпка чувството, че нещо не е наред, продължаваше да се засилва. Особено когато забелязах, че хората буквално се заковаваха на място, за да ни проследят с поглед – поведение, което изглежда само правеше господин Бадар още по-нервен.

– Бихте ли ми казали какво става? – попитах, докато тълпата пред нас се разпръсваше да ни направи път.

Не за пръв път ставах свидетел на този феномен – излизах с Джаксън Вега все пак, – но това за първи път се случваше в отсъствието на гаджето ми. Беше повече от странно.

Господин Бадар ме изгледа така, сякаш ми беше пораснала вто-

ра глава, и попита:

– Ти не знаеш ли?

Леката паника и изумлението в дълбокия му глас подсилиха безпокойството ми. Особено като си спомних изражението на Мекхи, когато извади телефона си преди няколко минути.

Същото изражение се беше изписало по лицето на Кам, докато се разминавахме с него пред вратата на една от класните стаи по химия. Както и на лицето на Гуен. И на Флинт.

– Грейс! – повика ме по име Флинт, изскочи от стаята и закричи редом с мен и господин Бадар. – Боже мой, Грейс! Върнала си се!

– Не сега, господин Монтгомъри – сопна се учителят, а зъбите му тракнаха остро.

Значи беше вълкоморф... поне ако се съдеше по размера на кучешките зъби, които се подаваха леко под устната му. Но сигурно трябваше да се досетя за това още като разбрах по кой предмет преподава – кой би се интересувал от астрономията на Луната повече, отколкото създание, което от време на време вие към нея?

За пръв път се запитах дали тази сутрин не се беше случило нещо, за което не знаех. Да не би Джаксън и Коул, водачът на глутницата вълкоморфи, да се бяха сбили отново? Или може би Джаксън и някой от останалите вампири – Куин или Марк например? Не ми изглеждаше вероятно – напоследък всички гледаха да ни заобикалят отдалече, – но какво друго би накарало учител вълкоморф, когото дори не познавах, да се паникьоса и да се разбърза така да ме заведе при чичо ми?

– Чакай, Грейс... – пресегна се към мен Флинт, но господин Бадар препречи пътя на ръката му.

– Вече ти казах, Флинт – не сега! Отивай в час! – озъби се той така, че думите напомнях повече на ръмжене.

Флинт явно си умираше да му възрази – видях как собствените му зъби проблясват на меката светлина на полилея в коридора. Но явно реши, че не си струва, и въпреки стиснатите си юмруци в крайна сметка не каза нищо. Само спря на място и ни проследи с поглед как го подминаваме... както бяха направили всички оста-

нали в коридора.

Няколко души сякаш поискаха да се приближат – приятелката на Мейси, Гуен, например, – но ниското предупредително ръмжене на учителя, който вече почти ме дърпаше по коридора, накара всички да запазят дистанция.

– Дръж се, Грейс. Почти стигнахме.

– Къде? – попитах.

– В кабинета на чичо ти, разбира се. Чака те от дълго време.

В това нямаше никаква логика. Бях се видяла с чичо Фин едва вчера.

Тръпки на тревога полазиха по тила ми и надолу по гръбнака, остри като бръснач. Косъмчетата на ръцете ми настръхнаха.

Нещо не беше наред.

Нещо *изобищо* не беше наред.

Завихме на следващия ъгъл и продължихме по украсения с гоблени коридор, който водеше към кабинета на чичо Фин. Сега беше мой ред да потърся телефона си. Искях да говоря с Джаксън. Той щеше да ми каже какво става.

Защото... не беше възможно всичко това да е само заради Коул, нали? Или заради Лиа. Или заради...

Изпищях рязко, когато мислите ми сякаш се блъснаха в някаква непоклатима стена. Стена, осеяна с бодлива тел, чиито шипове се забиваха право в мозъка ми.

Въпреки че не беше физическа, от умствения ми сблъсък с нея ме заболя изумително силно. За момент замръзнах на място, замаяна от шока. Но след като се окопитих от изненадата – и от болката, – се опитах още по-упорито да преодолея препятствието, стиснала зъби от напрежение да събера мислите си и да ги принудя да продължат по пътеката, която изведнъж ми беше станала напълно недостъпна.

И тогава си дадох сметка, че не си спомням как съм се събудила тази сутрин.

Как съм закусувала. Как съм се обличала. Или как съм говорила с Мейси. Не си спомнях абсолютно нищо, което се беше случило

ло днес.

– Какво, по дяволите, става?

Не осъзнах, че съм изрекла думите на глас, преди учителят да ми отговори с мрачен тон:

– Мисля, че Фостър очаква ти да можеш да му обясниш.

Не на такъв отговор се надявах, така че бръкнах отново в джоба си в търсене на телефона, решена този път да не се разсейвам. Искях да говоря с Джаксън.

Само че телефонът ми не беше в джоба, където го държах винаги – нито пък в някой от останалите ми джобове. Как беше възможно? Никога не забравях да си го взема.

Тревогата премина в страх, а страхът – в ледена паника, която започна да ме засипва с въпроси. Опитах се да запазя самообладание, да не покажа пред десетината души, които ме наблюдаваха, колко дълбоко бях разтърсена. Но ми беше трудно да остана хладнокръвна, при положение че няхах идея какво се случваше.

Господин Бадар ме побутна по лакътя, за да ме накара да продължа, и аз го последвах механично, без да осъзнавам какво правя.

Най-сетне се озовахме пред вратата на кабинета на директора на академия „Катмиър“, познат още и като чичо ми Фин. Очаквах господин Бадар да почука, но той отвори вратата, без да се поколебае, и ме поведе през предверието на кабинета до бюрото на секретарката на директора, която пишеше нещо на лаптопа си.

– Заповядайте – поздрави ни госпожа Хавършам. – Само една минута...

Тя хвърли поглед към нас над ръба на екрана и над лилавите си очила с форма на полумесец и млъкна посред изречението веднага щом срещна погледа ми. Скочи от мястото си така, че столът се удари с трясък в стената зад гърба ѝ, и изкрещя:

– Фин, ела бързо!

После заобиколи бюрото на бегом и ме обви в прегръдка, преди да добави:

– Грейс, така се радвам да те видя! И така се радвам, че си тук!

Няхах представа за какво говореше, нито пък защо ме прегръ-

щаше така. Госпожа Хавършам беше симпатична жена, но изобщо не бях усетила кога отношенията ни бяха прераснали от официални поздрави към спонтанни, въодушевени прегръдки.

Все пак отговорих на прегръдката и дори я потупах по гърба – малко колебливо, но нали най-важен беше жестът? Пък и мекиите ѝ бели къдрици миришеха приятно на мед.

– И аз се радвам да ви видя – отговорих и се отдръпнах леко, надявайки се петте секунди прегръдка да са били достатъчни.

Но госпожа Хавършам отказваше да ме пусне, обвила ръце така плътно около мен, че започваше да ми става трудно да дишам. Да не говорим пък колко неловко се чувствах.

– Фин! – извика тя отново, без да обръща внимание на факта, че начервените ѝ устни се намират на сантиметри от ухото ми. – Фин! Ела да...

Вратата на кабинета на чичо Фин се отвори със замах.

– Гладис, имаме и вътрешна линия, по която можеш да...

Но той също млъкна посред изречението, разширил очи от изненада, щом ме видя.

– Здравей, чичо Фин – усмихнах му се аз, а госпожа Хавършам най-после ме освободи от уханната си хватка. – Извинявай за притеснението.

Чичо ми не отговори. Само продължи да ме гледа, като отваряше и затваряше уста, от която не излизаше нито звук.

Изведнъж се почувствах така, сякаш стомахът ми е пълен със счупено стъкло.

Може и да не знаех какво съм закусувала, но едно беше сигурно... Нещо тук никак не беше наред.

2

Та... какво
изпуснах?

Тъкмо събирах смелост да попитам чичо Фин какво става – до този момент никога не ме беше лъгал, поне не и пряко, – но преди да успея да оформя думите с абсурдно пресъхналите си устни, той извика:

– Грейс!

А после хукна право към мен.

– Грейс! О, Господи! Грейс! Върнала си се!

Да съм се *върнала*? Защо ми го повтаряха всички? Къде съм ходила? И защо бяха толкова изненадани, че съм се върнала?

Отново напрегнах памет и отново се забих право в огромната стена. Не заболя толкова силно, колкото първия път – може би защото шокът вече започваше да ми минава, – но никак не беше приятно.

Също като госпожа Хавършам чичо Фин побърза да обвие ръце около шията ми в мечешка прегръдка в мига, в който стигна до мен. Познатата му миризма, дървесна и успокоителна, ме обви и усетих, че се отпускам леко в ръцете му, опитвайки се да проумея какво, за бога, се случва. И защо не си спомнях нищо, което би могло да провокира такава реакция у чичо ми... както и у всички останали.

Просто си вървах по коридора към класната стая – точно както

всички останали ученици в академията.

Чичо Фин се отдръпна назад, но само колкото да може да ме погледне в лицето.

– Грейс, не мога да повярвам, че наистина се завърна при нас. Толкова ни липсваше.

– Липсвала съм ви? – повторих и отстъпих една-две крачки назад, решена да си изясня ситуацията. – Какво значи това? Защо всички се държат така, сякаш са видели призрак?

За секунда, само за секунда, видях сянката на собствената си паника, отразена в очите на чичо Фин, когато той стрелна с поглед учителя, който ме беше довел. Но после лицето му се проясни, а очите му станаха съвсем безизразни (което никак не ме плашеше, о, не), той обви ръка около раменете ми и каза:

– Хайде да идем в кабинета ми да го обсъдим.

После хвърли поглед през рамо към господин Бадар и допълни:

– Благодаря, Раж. Оценявам, че я доведе при мен веднага.

Господин Бадар кимна мълчаливо и присви очи за секунда, втрепенен в мен, преди да излезе в коридора.

Чичо Фин ме побутна внимателно към вратата на кабинета си – защо днес всички ме тикаха насам-натам като фигурка по шахматна дъска? – без да спира да говори на госпожа Хавършам:

– Би ли се обадила на Джаксън Вега да дойде тук при първа възможност? И провери кога ще приключи... – Той хвърли бърз поглед към мен, преди да се обърне пак към секретарката си: – ... контролното на дъщеря ми.

Госпожа Хавършам понечи да кимне, но вратата, през която беше излязъл господин Бадар, се отвори така рязко, че дръжката се стовари с трясък в стената зад нея.

Усетих как цялата настръхвам, а нервните окончания по цялото ми тяло сякаш пламнаха. Защото нямаше нужда дори да се обръщам назад, за да усетя с всяка своя клетка кой е влязъл в кабинета на чичо ми.

Джаксън.

Един бърз поглед към лицето му беше достатъчен да ми каже

всичко, което исках да знам. Включително факта, че явно щеше да настъпи същински апокалипсис. От библейски мащаби.

– Грейс – прошепна той тихо, но подът под краката ми потрепери леко, когато погледите ни се срещнаха.

– Всичко е наред, Джаксън. Добре съм – успокоих го аз, но уверенията ми очевидно нямаха никакво значение.

Той прекоси помещението за частица от секундата, издърпа ме от ръцете на чичо Фин, който не направи усилие да ме задържи, и ме придърпа в мускулестите си прегръдки.

Това беше последното, което очаквах – такива очевидни прояви на близост пред чичо ми, – но в момента, в който телата ни се докоснаха, спря да ми пука. Усетих как цялото натрупало се в мен напрежение се стопи при първото погалване на кожата му по моята. Имах чувството, че мога да дишам отново – за пръв път, откакто Мекхи ме беше повикал по име в коридора. Или може би много по-дълго.

Именно *това* ми беше липсвало. Усещах го така ясно сега, сгущена в прегръдките му. Това беше нещото, което дори не знаех, че търсех, преди да го усетя.

Той явно изпитваше същото, защото ме стегна в още по-отчаяна хватка и издиша продължително и бавно. Усещах, че трепери, и макар че земетресението се беше успокоило, продължавах да усещам съвсем слаби вибрации под краката си.

Притиснах го по-плътнo към себе си.

– Добре съм – успокоих го отново, макар да не разбирах защо беше така разстроен. Както не разбирах и защо чичо Фин се беше стъписал така, че ме вижда. Но объркването ми постепенно отстъпваше пред паниката, която не бях в състояние да потисна.

– Не разбирам – прошепнах и се отдръпнах назад, за да погледна Джаксън в очите. – Какво се е случило?

– Всичко ще е наред.

Думите му прозвучаха твърдо, а очите му – тъмни, сериозни, убийствено красиви – не се откъсваха от мен.

Започваше да ми идва в повече – особено като се имаше пред-

вид всичко останало, което се беше случило. Не можех да го понеса. Извърнах поглед от него, докато не успях да си поема дъх, но и това не ми беше приятно, затова в крайна сметка зарових отново лице в стегнатите му гърди и просто вдишах дълбоко.

Сърцето му биеше силно и бързо – прекалено бързо – под бузата ми, но все пак се почувствах така, сякаш се бях завърнала у дома. Той *ухаеше* на дом – на портокали, прясна вода и топли, пикантни нотки на канела. Ухание, което беше познато. И секси.

И мое.

Въздъгнах дълбоко и се притиснах по-близо към него. Беше ми липсвал, а дори не знаех защо. Бяхме на практика неразделни, откакто ме бяха изписали от медицинското крило преди два дни.

Откакто ми беше казал, че ме обича.

– Грейс – прошепна той името ми като молитва в несъзнателно отражение на собствените ми мисли. – Моята Грейс.

– Твоя съм – съгласих се тихо с надеждата, че чичо Фин не може да ни чуе, и обвих ръце по-плътено около кръста му.

И точно тогава усетих как нещо се пробужда в мен – нещо мощно, неудържимо, стихийно. Избухна в гърдите ми като взрив и ме разтърси цялата.

Спри!

Недей!

Не и с него.

3

Спящата красавица не може да се мери с мен

Преди да осъзная какво върша, блъснах Джаксън от себе си и залитнах на няколко крачки назад.

Той издаде нисък, гърлен звук, но не направи опит да ме спре. Само продължи да ме следи с поглед – също толкова шокиран и неуверен, колкото се чувствах и самата аз.

– Какво беше това? – прошепнах.

– Кое? – отвърна той, без да ме изпуска от очи.

Чак сега си дадох сметка, че той не го беше чул. Не го беше усетил.

– Не знам. Съжалявам – отвърнах по инстинкт. – Не исках да...

Той поклати глава, но също направи голяма крачка назад.

– Не се тревожи, Грейс. Няма проблем. Напоследък ти се струпа много.

„Има предвид случилото се с Лиа“ – казах си. Но и на него му се беше струпало много. И му личеше. Беше по-кльощав от всякога и невероятно острите му скули и ясно очертаната брадичка се открояваха още по-отчетливо. Тъмната му коса беше по-дълга и по-разрошена от обикновено, така че белегът му едва се виждаше, а под очите му имаше толкова тъмни сенки, че изглеждаха почти като синини.

Беше красив също като преди, но сега тази красота беше болезнена като отворена рана. Рана, от която ме болеше и мен.

Колкото по-дълго го гледах, толкова по-дълбока паника ме обземаше. Защото това не бяха промени, които можеха да се случат за една нощ. Косата му не можеше да е пораснала толкова само за ден-два и нямаше начин да е отслабнал така бързо. Нещо се беше случило – нещо сериозно, – но по някаква причина няхах и най-бегъл спомен какво може да е било.

– Какво става, Джаксън?

Когато видях, че няма да ми отговори, се обърнах към чичо си, усетила как в гърдите ми пламва внезапен гняв. Беше ми писнало да държат всичко в тайна от мен.

– Каж ми, чичо Фин. Знаем, че нещо не е наред. Усещам го. Освен това спомените ми са някак объркани и...

– Объркани? – повтори чичо Фин и се приближи към мен за пръв път, откакто Джаксън беше влязъл в стаята. – Какво точно имаш предвид?

– Имам предвид, че не мога да си спомня какво съм закусвала тази сутрин. Или за какво сме си говорили с Мейси преди лягане снощи.

Джаксън и чичо Фин отново се спогледаха.

– Не правете така – казах. – Не ме изолирайте от разговора.

– Не те изолираме – успокой ме чичо Фин, като вдигна ръка в умилостивяващ жест. – Просто и ние не сме сигурни как да си обясним случващото се. Влезте в кабинета ми. Там ще можем да поговорим по-спокойно за няколко минути.

После се обърна към госпожа Хавършам и допълни:

– Би ли повикала Марис, ако обичаш? Каж ми, че Грейс е дошла, и я помоли да дойде при първа възможност.

Тя кимна.

– Разбира се. Ще ѝ предам, че е спешно.

– Защо да ни трябва и Марис? – попитах и усетих как стомахът ми се свива при мисълта за пореден преглед при сестрата на академия „Катмиър“, която освен медицинска сестра беше и вампир.

След последните ѝ два прегледа ми се наложи да прекарам на легло доста повече време, отколкото ми беше приятно. – Не се чувствам зле.

Само че направих грешката да хвърля поглед към ръцете си за втори път този ден и най-после забелязах с колко много кръв и синини бяха осеяни.

– Просто ми изглеждаш... не съвсем във форма – отвърна чичо с преднамерено успокоителен глас, докато влизахме в кабинета му. – Искам само да провери дали всичко е наред.

В главата ми се прескачаха един милион въпроси и бях решила да намеря отговорите на всички. Но веднага след като се настаних на един от столовете пред тежкото бюро от черешово дърво на чичо Фин, той приседна на ръба на същото това бюро и ме изпревари с въпросите.

– Знам, че сигурно ти звучи странно, но можеш ли да ми кажеш кой месец е, Грейс?

– Кой *месец*? – повторих, а сърцето ми падна в петите. Едва успях да произнеса следващата дума със свито гърло: – Ноември.

Погледите на Джаксън и чичо Фин се срещнаха по начин, който ми даде да разбера, че в отговора ми има нещо много притеснително.

По гърба ми полазиха нервни тръпки и се опитах да си поема дълбоко дъх, но нещо притискаше гърдите ми така силно, че беше невъзможно. Пулсирането в слепоочията ми влошаваше положението допълнително, но отказвах да се поддам на симптомите, които като нищо можеше да прераснат в истинска паническа атака.

Вместо това стиснах облегалките на стола, за да запазя равновесие, и започнах бавно да изброявам наум предметите в стаята – така, както ме беше научила майката на Хедър, след като родителите ми починаха.

Бюро. Часовник. Стайно растение. Вълшебна пръчка. Лаптоп. Книга. Химикалка. Папки. Още една книга. Линийка.

Когато приключих със списъка, пулсът ми почти беше спаднал

до нормалното. Дишането ми също се беше успокоило. Но заедно с това ме беше обзело и твърдото убеждение, че се е случило нещо много лошо.

– А кой месец сме в действителност? – попитах тихо и се обърнах към Джаксън.

Той говореше с мен колкото можеше по-прямо още от първия ми ден в „Катмиър“, а сега имах нужда именно от пряк отговор.

– Ще се справя с истината, каквато и да е тя. Просто имам нужда да разбера – продължих, пресегнах се и стиснах ръката му между своите. – Моля те, Джаксън. Просто ми кажи какво става.

Джаксън кимна неохотно. А след това прошепна:

– Нямахте те близо четири месеца.

– Четири месеца? – възкликнах, а шокът ме прониза отново. – *Четири месеца?* Не е възможно!

– Знам, че ти се струва така – опита се да ме успокои чичо Фин. – Но сега е март, Грейс.

– Март – повторих. В момента явно имах сили само да повтарям след тях. – Кой март?

– Пети март – отвърна Джаксън с мрачен глас.

– Пети март.

Вече ме обхващаше нещо, за което „паника“ беше слаба дума. В мен бушуваше жесток, нестихващ ужас, който ме караше да се чувствам куха по начин, който дори не можех да опиша. Четири месеца от живота ми – от последната ми година в гимназията – бяха изчезнали безследно от паметта ми.

– Не разбирам. Как може да...

– Всичко е наред, Грейс – каза Джаксън, вперил очи неотлъчно в моите и стиснал ръцете ми в знак на подкрепа. – Ще се справим.

– Как така „наред“? Загубила съм четири месеца, Джаксън! – възкликнах, но гласът ми пресекна, когато произнесох името му. Поех си дъх треперливо и пробвах пак: – Какво се случи?

Чичо ми се пресегна и стисна леко рамото ми.

– Поеми си пак дъх, Грейс. Добре – усмихна ми се той утешително. – Добре, сега го направи отново и издишай по-бавно.

Послушах го и забелязах, че устните му се движат, докато издишвах. „Магия за успокоение?“ – зачудих се, докато вдишвах и издишвах, броейки до десет.

Ако беше така, явно не действаше.

– А после, когато се почувствах готова, ми кажи кое е последното нещо, което си спомняш – каза чичо накрая. Топлите му очи сезираха в мен.

Последното нещо, което си спомнях?

Последното нещо, което си спомнях?

Въпросът трябваше да е лесен, но изобщо не беше така. Отчасти заради тъмната бездна, зейнала в ума ми, и отчасти, защото повечето ми спомени бяха някак смътни, недосегаеми. Като че ли всичко беше потънало дълбоко под повърхността на море, така че успявах да различа само неясни сенки. Бледи сенки на миналото.

– Помня всичко, което се случи с Лиа – казах в края на краищата, защото наистина беше така. – Помня, че бях в медицинското крило. Помня как си направихме снежен човек.

Споменът ме стопли и се усмихнах на Джаксън, който отвърна на усмивката ми – поне с устни. Но очите му си останаха все така сериозни и загрижени.

– Помня, че Флинт ми се извини, задето се опита да ме убие. Помня... – започнах, но се поколебах и притиснах длан към внезапно сгорещената си буза, като си припомних усещането как острите зъби на Джаксън се плъзват леко по чувствителната кожа на шията и рамото ми, преди да се забият в мен. – Джаксън. Помня Джаксън.

Чичо прочисти гърло с неловка физиономия, но каза само:

– Нещо друго?

– Не знам. Всичко е толкова... – Млъкнах отново, когато кристално ясният спомен нахлу в ума ми, и се обърнах към Джаксън за потвърждение. – Вървахме по коридора. Ти ми разказваше някаква шега. Онази с...

Споменът започваше да става по-смътен, обхванат от мъглата, нахлула в ума ми. Опитах се да се преборя с нея, вкопчена в един-

ствената ясна мисъл, която ми беше останала.

– Не, не е точно така. Питах те какъв е отговорът. На онази шета със скелета.

Замръзнах на място, когато в ума ми изплува друг, ужасяващ образ.

– О, Господи! Хъдсън! Лиа беше успяла. Успяла беше да го възкреси. Той беше тук.

Погледнах към Джаксън, а после и към чичо Фин в очакване да се съгласят. Образите от спомена бяха превзели ума ми и заплашваха да ме удавят като огромна приливна вълна.

– Жив ли е той? – попитах с глас, разтреперан под тежестта на всичко, което Джаксън ми беше разказал за брат си. – Тук ли е?

Чичо Фин впери в мен мрачен поглед, преди да отговори:

– Точно това искахме да те попитаме.

ЗА АВТОРКАТА

Авторката на бестселъри, отличени в класациите на вестник „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“, Трейси Улф обича вампири, дракони и всякакви потайни чудовища. Бивш преподавател по английски език, в момента тя прекарва цялото си време в писане на мрачни, романтични истории със загадъчни герои и смели героини. Написала е всичките си шестдесет и няколко романа в своя дом в град Остин, щата Тексас, където живее заедно със семейството си.

tracywolffbooks.com